

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára
svätého Gorazda v Nitre

GORAZD

XXXI. ročník

Leto 2021

© GORAZD

časopis bohoslovcov

Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre

Ročník XXXI., akad. rok 2020/2021

Leto 2021, číslo 2/2021

Periodicita vydávania: trikrát ročne

Názov vydavateľa: GORAZD n.f.

IČO vydavateľa: IČO 35 602 449

Dátum vydania: 4. 6. 2021

Vydávajú: bohoslovci Rímskokatolíckej cyri-
lometodskej bohosloveckej fakulty Univerzity
Komenského v Bratislave

v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre

Adresa redakcie: Samova 14,
949 01 Nitra 1

E-mail: gorazd@ksnr.sk

Šéfredaktor: Dominik Tisovský

Zástupca šéfredaktora: Martin Lenhardt

Redakčná rada: Dominik Tisovský, Martin
Lenhardt, Lukáš Frank, Oto Dokoupil,
Michal Rudinec, Adam Murko, Branislav
Valkovič, Antonio Rádi, Dávid Kimmer-
ling, Dominik Broďňan, Peter Pánis, Matúš
Michalík, Andrej Decký

Foto a ilustrácie (pokiaľ nie je uvedené inak):
Marek Mucha, Tobiáš Dekrét, archív redak-
cie, unsplash.com, pixabay.com a internet

Grafická úprava: Oto Dokoupil, Michal
Rudinec

Sadzba: Oto Dokoupil

Jazyková úprava: PaedDr. Marta Dukátová

Distribúcia: Lukáš Frank, Christián
Kvasňovský

Imprimatur: Mons. ThDr. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár;
BÚ v Nitre, 17. 3. 2004, č. 371/2004

Registrácia: EV 3270/09
ISSN: 1336-4677

Cenzor: Mons. ThLic. Marián Dragúň,
BÚ v Nitre, 23. 11. 2018, č. 1232/2018

Tlač: Varínska tlačiareň

Titulná fotografia: Vkladanie rúk o. biskupa
Viliama Judáka počas diakonskej vysviacky.
Autor: Marek Mucha

Obsah

- 03/ Úvodné slovo
- 04/ Kronikárove zápisky
- 07/ Deň posväcovania kňazov
- 09/ Kňaz môže byť aj farárom
- 12/ Fratelli tutti
- 14/ Mučeníci z rokov 1944-1945
- 17/ Život v kňazskom seminári
- 18/ Zahalené skvosty našich diecéz
- 20/ Symbolika v liturgii (2. časť)
- 22/ Novokňazi
- 34/ Na slovíčko
- 37/ Podte s nami...
- 40/ Mladý mladým
- 42/ Súťaž
- 43/ Vtipy
- 44/ Diakoni

Úvodné slovo

V jeden večer som si konečne sadol k stolu a začal písať tento úvodník, o ktorý ma požiadali naši bohoslovci v rozsahu 1600 až 1700 znakov – aj s medzerami.

Takže nemá to byť veľa slov, iba akési „*pootvorenie dverí*“ k tomu, čo nájdete na ďalších stránkach. Určite spomedzi všetkého zaujímavého, čo pre vás seminárna redakčná rada zozbierala, najviac čitateľov dokážu zaujať tváre našich jedenástich diakonských vytrvalcov, ktorí si po šiestich rokoch formácie a náročného štúdia pri kňazskej vysviacke na znak pokory ľahnú pred oltár tvárou k chrámovej dlažbe a s vedomím, že prijímané sväté kňazstvo ich nielen presahuje, ale že si ho ani ničím nezaslúžili.

Krátko pred nimi preberú diakonskú štafetu aj piati odvážlivci, ktorí urobia podobné gesto a prijmú nielen službu hlásateľa Božieho slova, ale aj službu bratskej lásky voči tým, ku ktorým budú poslaní.

Počas niekoľkých rokov formácie majú predstavení seminára, ako aj mladší spolubratia – seminaristi možnosť všímať si ich, ako zdolávajú rôzne ťažkosti a dozrievajú pre službu v Cirkvi. Osobitne však dokáže potešiť to, keď po čase prídu dobré správy či poďakovania za týchto mužov, ktorých otcovia biskupi posielajú na určené

miesto a čas. Koho by to aj netešilo? No zároveň cítime, že tento „*vzácnny poklad*“ je poslaný v hlinených nádobách. Najradšej by som každému z nich na čiernu reverendu prilepil štítok: Pozor, krehké! Aj po vysviacke totiž zostanú „*krehkým materiálom*“, ktorý ani len netuší, kto bude pre nich oporou a kto skúškou. Preto potrebujú pocítiť nielen vaše prijatie, ale aj silu vašej modlitby. V ich mene, ako aj v mene predstavených seminára vám ďakujem a rád žehnám!

o. Ľubomír Grega,
špirituál v Kňazskom seminári
sv. Gorazda v Nitre

Kronikárove zápisky

Dominik Brodňan, 2. ročník

Punktá na rozjímanie v seminárnej kaplnke

8. 4. – Štvrtok vo veľkonočnej oktáve bol dňom, kedy náš spolubrat zo Žilinskej diecézy, Štefan Lašo, prijal kandidatúru diakonátu a kňazstva z rúk žilinského biskupa Mons. Tomáša Galisa. Udalosť bola výnimočná tým, že otec biskup prišiel do farnosti Žilina-Solinky, z ktorej Štefan pochádza.

24. 4. – V Diecéznej svätyni sv. Andreja-Svorada a Beňadika sa uskutočnila slávnostná konsekrácia doterajšieho farára a dekana v Skalke nad Váhom, Mons. Petra Beňa, na nového pomocného biskupa Nitrianskej diecézy. Otcovi biskupovi aj my vyprosujeme Božie požehnanie do jeho biskupskej služby.

3. 5. – Po 153 dňoch „formácie na dialku“ sme sa opäť vrátili do seminára,

aby sme prežili čas v Ježišovej škole, a tak sme aj ďalej upevňovali naše povolania. Deň sa niesol v radosťi a vďačnosti Pánovi, pretože sme sa navzájom stretli so svojimi spolubratmi a mohli sme byť spolu. Taktiež aj naši otcovia predstavení nás s radosťou na tvári privítali a s láskou sa o nás starali počas pobytu.

7.–8. 5. – Prvé spoločné dni v seminári boli umocnené spoločnou duchovnou obnovou, ktorú si pre nás pripravili naši špirituáli Lubomír Grega a Slavomír Trnka. Záver duchovnej obnovy patrilo spoločnej modlitbe ruženca a Loretánskych litánií, pridali sme sa tak k výzve pápeža Františka – modliť sa za ukončenie pandémie vo svete.

13. 5. – Na sviatok Nanebovstúpenia Pána bolo bratom tretiakom udelené ministérium lektorátu a bratom štvrtákom ministérium akolytátu. Zároveň pri sv. omši, ktorú celebroval Mons. Branislav Koppal, generálny vikár

Vešpery na slávnosť Zoslania Ducha Svätého

Prváci počas voľného času

Ustanovení lektori

Bratia štvrtáci počas modlitby loretánskych litánií

Banskobystrickej diecézy, požehnal reverendy bratom tretiakom, ktorí od tohto dňa nosia klerický odev.

23. 5. – Slávnosť Zoslania Ducha Svätého sme oslávili sv. omšou v našej seminárnej kaplnke, ktorú svojim spevom sprevádzala naša Schola Cantorum. Nedelnú slávnosť sme ukončili slávnostnými spievanými večerami v Katedrále sv. Emeráma na Nitrianskom hrade.

27. 5. - Diecézny biskup Mons. Viliam Judák zavítal do našej kaplnky, aby slávil sv. omšu a zároveň požehnal nové vitráže v kaplnke.

1. 6. – Bratia diakoni ukončili svoje teologické štúdium štátnou skúškou z teológie.

9. 6. - V Katedrále sv. Emeráma sme slávnostným Te Deum a Svätou omšou ukončili akademický rok 2020/2021.

13. – 17. 6. – Prváci absolvujú duchovné cvičenia v Skalke nad Váhom.

16. 6. – Veríme, že štvrtáci zvládnu štátnu skúšku z pedagogiky.

17. 6. – Bratia druháci svoje prvé dva roky štúdia filozofie ukončia štátnou skúškou.

Podakovanie – Tento akademický rok 2020/2021 z nášho seminára odchádza naša drahá pani doc. Magda Kučerková, ktorá prednášala seminaristom taliansky jazyk. Za jej prácu, ochotu a roky strávené vzdelávaním nových kňazov jej chceme úprimne poďakovať. Nech dobrotivý Pán prijme všetky obety, ktoré venovala na výučbu kňazského dorastu, nech ju požehnáva v jej ďalšej práci, akademickej i tej súkromnej! Vyprosujeme jej taktiež mocné orodovanie od našej nebeskej Matky Panny Márie. Ďakujeme!

Ustanovení akolyty

Deň posväcovania kňazov

o. Tomáš Pavlík, prefekt v Kňazskom seminári

Byť láskou Ježišovho Srdca. Toto sú slová arského farára Jána Mária Vianneyho, ktoré nesmú pre kňazov stratiť nič zo svojej dôležitosti. Každý rok pri príležitosti slávnosti Najsvätejšieho Srdca Ježišovho sa slávi Deň posväcovania kňazov. Je to čas pre Božích služobníkov, aby si opäť odpočinuli v tóni Ježišovho Srdca. Príležitosť, aby zase raz počuli Kristove slová: „*Si môj, ja som si ta vyvolil.*“ Čas, kedy môžu s Kristom vystúpiť na vrch Tábor a byť nanovo očarení Ježišovou krásou pri premenení a nájsť znovu zmysel svojej kňazskej služby.

Vystúpiť hore

„*Ešte musím stihnúť urobiť veľa vecí*“ – slová, ktoré vychádzajú z úst nejedného kňaza, pre ktorého na vykonávanie rôznych aktivít nestačí ani dvadsaťštyri hodín. Veľakrát sa takýmto spôsobom kňazi sami stávajú *vážnami prítomnosti, vtiahnutými do každodenných povinností a príliš sústredenými na seba.* Neriadený a bezhlavý aktivizmus sa stáva ospravedlnením pre oddiaľovanie modlitby, výhovorkou pre začínajúcu duchovnú púšť v srdci. Krôčik po krôčiku sa vkráda do mysle a srdca pokušenie urobiť toho čo najviac, aby bol Boh so mnou spokojný. Iba keď vybavím a zariadim veľa vecí, budem považovaný za kvalitného kňaza. V tomto prípade je však *výstup hore liekom proti pokušeniu duchovnej svetáckosti – hoci aj budiacej zdanie nábožnosti – ktorá nás vzdaluje od Boha a bratov, a v dôsledku ktorej hľadáme istoty vo veciach tohto sveta.* Výstup hore nám pripomína, že náš život je *neustálym výstupom k svetlu, ktoré pochádza zhora, cestou na vrch Tábor, kde je*

prítomný Boh, otvárajúci nám nové a prekvapivé horizonty. Byť zahľadený na vrch Tábor znamená neustále hľadiť na nádherné premeneného Ježiša a teda aspoň na chvíľu zabudnúť na to, čo musím ako

kňaz postíhať a vybaviť. Ostať s Ježišom osamote nesmie byť *povinnosťou nášho úradu, vonkajšia praktika alebo neužitočné strácanie času, ktorý by sme mohli venovať povinnostiam našej služby, ale je to tryskajúci prameň, ktorý v nás vyvierá, a má zabrániť tomu, aby naše „tu som“ vyschlo a vyprahlo.*

Nechaj sa premeniť

Nechaj sa neustále regenerovať Duchom. Táto regenerácia spočíva v tom, že stojíme pred Pánom takí, akí v skutočnosti sme. Odhalujeme svoje slabosti pred Pánom a nechávame ho, aby sa dotýkal našich rán a uzdravoval ich. Koľko zranení sme si spôsobili sami svojím egom, koľko nepochopenia sme zažili od druhých, koľko rán nám bolo zasadených len preto, lebo sme sa rozhodli patriť Pánovi. Ježiš to všetko zoberie a premení. Kňaz musí sám zažiť túto premenu Božou milosťou, ktorá je podmienkou toho, aby sa jeho srdce stalo milosrdným, prijímačím a súcitným, ako je Kristovo Srdce. Kňaz nemôže sám dať to, čo niekde nedostal. Ak má rozdávať lásku, milosrdenstvo, pokoj, radosť, musí to niekde získať. Toto všetko sa získava skrze modlitbu. Modlitba je rozhovorom od Srdca k srdcu, Priateľa s priateľom. Boží Duch pri tejto dôvernej modlitbe sám potešuje ubolené srdce, osviežuje unavené ruky a nohy a prinavracia prvotnú horlivosť. Pri tejto regenerácii Duchom Svätým si kňaz uvedomí, že kňazský život nie je program, v ktorom je všetko byrokraticky stanovené už vopred, a treba to len uskutočniť podľa vopred stanovenej schémy; naopak, je to živá skúsenosť každodenného vzťahu s Pánom.

Byť svetlom pre svet

Skúsenosť výstupu a premeny na vrchu Tábor nemôže ostať nejakou izolovanou udalosťou odtrhnutou od bežného života. Tak ako Božie Slovo zostupuje z trónu Otca k nám ľuďom a prežíva to, čo je nám ľuďom vlastné – radosť, plač, strach, tak aj kňaz neostáva stále na vrchu Premenenia, ale zostupuje do údolia ľudského smädu a hladu po Bohu. Kňaz musí byť svetlom pre svet, pretože skúsenosť stretnutia s Pánom ho posielala na cestu služby bratom, jeho Slovo odmieta ostať uzavreté v súkromí osobnej zbožnosti a v hraniciach chrámu, a predovšetkým, kňazský život je misijným povolaním, ktoré si vyžaduje odvahu a nadšenie vychádzať zo seba samých a ohlasovať celému svetu, čo sme počuli, videli a čoho sme sa dotýkali v našej osobnej skúsenosti.

Hora ústrania, na ktorú kňaz vystúpil počas modlitby, má byť pre neho časom úžasu, oddychu, vďačnosti a vyprosovania novej sily do svojej služby. Čaro stretnutia s Pánom sa musí premeniť na životný záväzok v službe Božiemu ľudu, ktorý potrebuje jasných a žiarivých pastierov ako bol Mojžiš, lebo sa často uskutocňuje v tmavej doline námah, utrpenia a hriechu. Zostúpením z vrchu prináša kňaz svetlo do tmy, radosť do smútku, nádej do frustrácie a dáva nanovo vzkličť tomu, v čo ľudia ešte stále veria – v lásku.

Nech kňazov vždy sprevádza a chráni Najsvätejšia Panna Mária, Žena svetla a Matka kňazov.

Myšlienky sú prebraté z Posolstva na Deň posväcovania kňazov z roku 2018.

Kňaz môže byť aj farárom

Dominik Tisovský, 4. ročník

Myslím, že nie iba my Slováci zvykneme každého kňaza ľudovo nazývať farárom, čo málokedy zodpovedá realite. Vec sa má tak, že seminarista po piatich rokoch formácie môže prijať prvý stupeň posvätného rádu – diakonát. Po istom čase je vysvätený za kňaza, čo predstavuje druhý stupeň posvätného rádu. Tretí stupeň predstavuje biskup, ktorý disponuje plnosťou kňazskej moci. Diecézny biskup poveruje kňazov rôznymi úlohami podľa ich ľudských, duchovných, pastoračných a intelektuálnych vlastností, a tak stretáme kňazov – kaplánov, kňazov – farárov, kňazov – dekanov... Ak si niekto myslí, že diecézny kňaz môže byť len farárom, musím ho sklamať. Nasledovné riadky dosvedčujú, že mnohí kňazi vykonávajú svoju posväcovaciu úlohu skutočne rozmanito.

Kňaz – rektor kňazského seminára

Náš pán rektor, Mons. Marián Dragúň, vníma dôležitosť svojej úlohy v koordinácii výchovnej činnosti budúcich kňazov a spolu s ďalšími poverenými kňazmi v napomáhaní seminaristom k správne rozlišovaniu a rozpoznávaniu svojho povolania.

„Uvedomujem si, že ako rektor nemôžem byť len nejaký funkcionár, ale mám sa stávať pastierom tejto formáčnej komunity. Ako pastier mám dobre poznať kandidátov kňazstva a sprevádzať ich na ceste ľudského, duchovného, intelektuálneho a pastoračného dozrievania. Mojou dôležitou a náročnou úlohou, spolu s predstavenými vonkajšieho fóra, je i podávanie relácií diecéznemu biskupovi ohľadom súcosti jednotlivých kandidátov na svätenie.“

Kňaz – súdny vikár

Diecézny biskup vykonáva súdnu moc buď sám alebo cez súdneho vikára a sudcov. Pre Nitriansku diecézu úlohu súdneho vikára zastáva kňaz Michal Rajec. Pri vysvetľovaní dôležitosti svojej služby si pomáha Slovníkom slovenského jazyka, ktorý definuje pojem

„služiť“ aj ako konanie prospešnej práce či práce pre niekoho.

„Je to nepochybne jeden z dôležitých aspektov tohto významu slova aj pre nás kňazov. Aj my svojím pôsobením máme, nech sme kamkoľvek poslaní, ‚konať prospešnú prácu‘, ‚pracovať pre iných‘.

V každej našej činnosti musí ísť vždy o snahu oslavovať Boha a sprostredkovať ho druhým, a to najmä Božím slovom a sviatosťami. Tak v osobnom ako aj v rozmanitom pastoračnom pôsobení. Všetko musí z tohto vychádzať a k tomu smerovať.

Špecifikom v mojom prípade je najčastejšie snaha pomôcť človeku, nakoľko je to možné, nájsť pravdu o svojom živote, konkrétne manželskom, ktorý sa či už vlastnou vinou alebo vinou toho druhého alebo vinou oboch skomplikoval a zásadne zmenil.

Usilujem sa konať túto ‚prospešnú prácu‘ a ‚prácu pre iných‘ tým, že sa snažím byť nielen v pozícii sudcu, čo prirodzene vyplýva z povahy môjho poslania, ale snažím sa byť aj lekárom, ktorý človeku môže pomôcť tak, ako verím, že to robí, hoci iným spôsobom, každý spovedník.“

Kňaz – duchovný správca univerzitného pastoračného centra

Duchovnú správu študentov v Univerzitnom pastoračnom centre Š. Moysesa v Banskej Bystrici vykonáva otec Martin Ďuračka. V tomto špecifickom roku, keď všetko fungovalo dištančne a vysokoškólači prakticky ani neboli v škole, sa mu síce dôležitosť svojej služby hodnotí ťažko, no je presvedčený, že viera nemôže byť odtrhnutá od života. „Keďže normálnym životom vysokoškólača je všetko, čo prináša vysokoškólska pôda, prednášky, štúdium, povinnosti, ale aj voľný čas, partia, priateľstvá a, samozrejme, hľadanie odpovedí na dôležité životné otázky, tak kňaz so svojím poslaním musí vstupovať práve do tejto oblasti. Myslím, že jeho dôležitou úlohou je napomáhať svetlu viery v ich každodennosti. Ako? Všetkým, čo rozvíja vzťah so živým Bohom. Prostredníctvom liturgického zhromaždenia a sviatostí, ale aj blízkosťou, priateľstvom, budovaním spoločenstva a otváraním myslenia.“

Kňaz – šéfredaktor časopisu

Otec Zdeno Pupík, ktorý okrem toho, že je hovorcem Žilinskej diecézy a rektorom kaplnky v Katolíckom dome v Žiline, má tiež „pod palcom“ diecézny časopis Naša Žilinská diecéza. „Stretávam sa s rehoľnými sestrami, študentmi, kňazmi, s ľuďmi veriacimi aj ľahostajnými, vybavujem emailovú komunikáciu, píšem články a správy, riešim praktické aj koncepcné pastoračné otázky na úrovni diecézy, pripravujem evanjelizačné podujatia a mediálne stratégie, ako informovať o udalostiach. Modlím sa za ľudí, ku ktorým budem hovoriť, ktorí budú čítať a počúvať moje slová – či už ich osobne poznám alebo nie. Mám pred očami ich spásu – chcem im pomôcť na ceste. Som jedným z mnohých kresťanov a kňazov, ktorých v živote stretli a prosím Pána Boha, aby ich požehnal, a ak som niečo pokazil, aby to on doplnil alebo uzdravil. Moja služba ako kňaza je veľmi pestrá a tvorí súčasť veľkej Božej starostlivosti o svoj ľud v Cirkvi uprostred sveta.“

Kňaz – misionár

Ďalším príkladom toho, že diecézny kňaz nemusí byť automaticky farárom, je misionár – otec Ivan Ďuriš, ktorý pôsobí už jedenásť rokov v Keni. Význam svojej misionárskej služby vníma nasledovne: „Počúvam Ježišov hlas, ktorý ma prosí, aby som ho opäť priviedol tam, odkiaľ sme ho my, jeho stvorenia, vyhostili. („Nechal ich tam a odišiel“ Mt 16, 4) Neodišiel, lebo chcel, odišiel lebo sme ho tam nechceli.

Pracujem s ľuďmi, ktorí trpia práve tým, že sú nechcení, na okraji spoločnosti, v getách, na smetiskách, to, čo sa v bežnej spoločnosti nepovažuje za stratu, ak niekto z nich zomrie v špine, vyhľadávaný, opustený alebo využitý ako vec, ktorá už neslúži na nič, len aby sme sa jej zbavili. Boh ma postavil veľmi blízko týchto ľudí a ja sa snažím byť pre nich v ich núdzi Kristovou prítomnosťou, jeho načúvaním, nádejou, potechou a nehou. A ak som teraz s chudobnými, je to dôkaz pre nich i pre nás, že nami odmietaný Ježiš žije. A keď môžem robiť to, o čo ma Boh prosí, je to dôkaz pre nás, že ich i nás miluje a zostáva s nami až do skončenia sveta.“

Fratelli tutti

Štefan Lašo, 5. ročník

„*Ut omnes unum sint.*“ Heslo, ktoré zdobí erb zosnulého kardinála Korca, sa vyníma na čestnom mieste v aule nitrianskeho seminára. V seminárnych kruhoch sa traduje legenda, že istý brat na otázku hostí: „*Čo toto heslo znamená?*“, bez váhania odpovedal: „*Môj dom, môj hrad.*“

Skutočným významom hesla pána kardinála je však oveľa hlbšia myšlienka. „*Aby všetci boli jedno.*“

Úsmevná príhoda nesprávneho predkladu môže do istej miery vyjadrovať prevrátenie hodnôt súčasnej spoločnosti. Namiesto spoločného dobra často uprednostňujeme múry hradu, ktorý sme si vystavali. Pápež František nám v čase pandémie, ktorá tieto múry ešte viac zvýraznila, ponúka sociálnu encykliku *Fratelli tutti*. „*Všetci bratia*“ zvykol písať sv. František z Assisi, keď sa obracal na všetkých bratov a sestry a predkladal im formu života s chuťou evanjelia.

Svätý Otec nám ponúka v dobe charakterizovanej ignoráciou druhých nový sen o bratstve. Bratstvo sa však buduje spoločne: „*Osamotení riskujeme, že uvidíme fatamorgány.*“ Osamotení sa stávame väzňami múrov, ktorými sa chceme chrániť.

V neporiadku hodnôt však zaznieva nádej. Svätý Otec na zamyslenie predostiera podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi. Je to nepochybne prelomový príbeh, ktorý teraz veľmi

potrebujeme počuť. Ide ponad horizonty náboženskej, etnickej či národnej príslušnosti, ide až k jadrú problému. Až ku koreňu našej ľudskosti. A stavia nás pred náročné otázky. Medzi prvými je: Kto je môj blížny? A odpoveď? Všetci ľudia, všetci bratia, *fratelli tutti*. Jednoduchá odpoveď, však? No čo ak pripustíme všetky dôsledky? Na A-čko z písomky by to stačilo. Ale čo praktická skúška?

Som ja pre niekoho blížnym? Spomenuté podobenstvo opisuje viaceré postavy vyvoleného národa. Postavy židovskej kňazskej triedy sú natolko zaneprázdnené svojimi „*pravovernými*“ životmi, že svojho olúpeného a dobitého brata radšej obchádzajú alebo klopiu zrak, aby sa vyhli konfrontácii zoči-voči jeho utrpeniu.

Nemôže mi byť ľahostajná smutná tvár môjho blížneho. Pretože vždy, keď klopiu zrak, alebo robím veľkú obchádzku, zabíjam človeka v sebe, a tiež v bratovi, ktorý potreboval pomoc.

V mesiaci, keď Cirkev ustanovuje do služby nových kňazov, je toto podobenstvo zvláštnym pripomenutím, že práve morálna autorita by mala udávať takt normálnosti a nie naopak.

Preto je dojemný záver podobenstva

viac než prekvapivý. Kto sa stáva záchrancom? Je to cudzinec. Človek, s ktorým by nikto zo spomínaných „*pravoverných*“ ani len neprehovoril. Tento vstupuje na scénu úplne nezištne a pomáha neznámemu bratovi, ošetruje jeho rany a vedie ho do bezpečia. Z vlastného vrečka hradí náklady na liečbu a uisťuje sa, že o brata bude postarané.

Nevieme, kto bol dobitý. Nepoznáme ani meno Samaritána. Prečo? Toto nie je priestor na oslavu hlavného hrdinu. Je to model. Model ľudskosti. Je to schopnosť byť tým, kým máme byť – človekom. Realizuje sa v nezištnom vychádzaní zo seba. Nemôže mi byť ľahostajná smutná tvár môjho blížneho. Pretože vždy, keď klopiu zrak, alebo robím veľkú obchádzku, zabíjam

človeka v sebe, a tiež v bratovi, ktorý potreboval pomoc.

V každom z nás je potenciál na všetky postavy. Raz je to postava kňaza, ktorý svojho brata obchádza, inokedy odvrátime zrak ako levita. No nádej, ktorú nám ponúka pápež František, je v postave Samaritána, ktorá je tiež našou súčasťou. Znamená to, že sa nikdy nezve kňaz či levita? Alebo že budeme odteraz milosrdnými samaritánmi? Toto asi nebude v našich silách. No nový začiatok sa vždy počíta. A prináša očividnú zmenu.

Uprostred o. Ivan Ďuriš, slovenský misionár pôsobiaci v Keni

Mučeníci z rokov 1944-1945

Dávid Kimmerling, 3. ročník

Za počiatok systematickej perzekúcie Katolíckej cirkvi na Slovensku v 20. storočí môžeme oprávnenne považovať rok 1944 a za zvláštny spúšťač udalosti okolo tzv. „Slovenského národného povstania“, ktoré bolo dieťaťom snáh a ambícií domáceho a zahraničného odboja, no v neposlednom rade aj politiky Moskvy. Ešte pred 29. augustom operovali na Slovensku ruské partizánske skupiny (Veličko), ktoré boli zhadzované na stredné Slovensko a ich mozgovňou bol Kyjev. Ich vyčíňanie vyvrcholilo dňa 1. augusta, kedy minister vnútra Mach vyhlásil stanné právo pre zločiny vzbury, vraždy, lúpeže, podpaľačstva a poškodenia na vodných dielach, železniciach, banských dielach atď. (Vnuk, 1993) Ruskí partizáni operovali slovanstvom a slovenským nacionalizmom a obeťami teroru mali byť spočiatku výlučne Nemci. Faktom však bola spočiatku neprítomnosť nemeckých bojových zložiek a jediní Nemci, ktorí sa tu nachádzali, boli slovenskí Nemci (v širšom kontexte nazývaní aj karpatskí Nemci), ktorí prišli na územie dnešného Slovenska už v 13. a 14. storočí po tatárskych vpádoch. Títo bezbranní jednotlivci,

Msgr. Róbert Pobožný

Msgr. Michal Bubnič

prof. Anton Šalát

obyvatelia nemeckých dedín okolia Prievidze, Handlovej, Kremnice a Horného Turca, sa stali prvými obeťami nespravodlivého teroru. (Tamtiež.) Pamätníkom týchto udalostí je dodnes kríž, ktorý stojí nad masovým hrobom v obci Sklené pri Handlovej (predtým Glaserhau), do ktorého partizáni postrieľali celkom 187 tamojších obyvateľov. Postupne sa prechádzalo do ďalšej fázy, kedy partizánsky hon bol namierený aj na predstaviteľov režimu, členov HSLS, Hlinkovej gardy, armády, pokiaľ oni stáli na platforme slovenskej samostatnosti, slovensko – nemeckého spojenectva, antikomunizmu a pod. (Tamtiež.)

Už v prvom týždni povstania na území Spišského biskupstva v Liptovskom sv. Jáne medzi 6. a 7. septembrom 1944 povstalci vyvliekli katolíckeho farára Rudolfa Schedu do Svätojánskej doliny a tam tohto 46-ročného kňaza hrozne umučili.

Vo februári 1945 Husák v Moskve napísal správu o povstaní, kde stáli aj nasledujúce riadky: „V partizánčení na Slovensku je veľmi mnoho krásnych a hrdinských kapitol, ktoré obyvateľstvo sprevádzalo so sympatiami. Počas povstania však bolo ohromné množstvo ľubovôle, nedisciplinovanosti a teroru, čo im značne poškodilo. Boli údajne

také prípady, že na obsadenom území išlo obyvateľstvo žiadať Nemcov, aby tam prišli, že nemôžu už vydržať pod partizánmi.“ Či ďalej: „Ale nové skupiny narýchlo pozháňané domácimi ľuďmi alebo ruskými zajatcami, ktorí utiekli z nemeckých lágrov, a mnohými podozrivými individuami, stali sa pliahou nielen partizánčenia, ale celého oslobodeného územia. Tieto skupiny brali autá, peniaze, šperky, tovar, všetko, čo chceli, a v množstve, aké sa im zapáčilo. Ich tábory boli často brlohmi ožranstva, prostitúcie.“ (HUSÁK, G. Boli partizáni, ktorí... .www.dennikstandard.sk, [cit. 12.05.2021]. Dostupné na internete: <https://dennikstandard.sk/56744/husak-boli-partizani-ktori-na-nemcov-nevystrelili-ani-raz-ale-domace-obyvatelstvo-terorizovali/>)

Cenné svedectvo o mučeníkoch tých čias podáva Msgr. Viktor Trstenský v životopise o Božom sluhovi, biskupovi Msgr. Jánovi Vojsťáčkovi: „V čase povstania vyvalili sa z hlbokých útrobov nenávisť, osobných úctov a neludskosti. Už v prvom týždni povstania na území Spišského biskupstva v Liptovskom sv. Jáne medzi 6. a 7. septembrom 1944 povstanci vyviekli katolíckeho farára Rudolfa Schedu do Svätóčajskej doliny a tam tohto 46-ročného kňaza hrozne umučili. Zaživa mu sťahovali kožu z tela, údy mu dokalčili a trápili ho do tých čias, kým v strašných bolestiach neskonal. V Liptovskom sv. Michale farára Martina Martinku, 56-ročného, výstrelmi z automatov priamo prepíli. V Banskobystrickej diecéze kňaza, spisovateľa prof. Antona Šaláta, farára v Hájnokoch, vytiahli z postele a v nočnej bielizni ho zastrelili a vsotili do Hrona.“ Alebo: „V obci Kšínnej zastrelili mladého stolára, ktorý mal brata kňaza. I kňaza Jána Nemca, farára v Lieskovci pri Humennom, uviazali za konským potahom a umučili.“ Či ďalej: „V Hruštíne zastrelili pred školou učiteľa, ktorý sa volal Nemeč a ktorého jedinou vinou bolo len toto jeho priezvisko. Obec Pribiš vypálili, ľud trýznili a o všetko obrali.“ Viktor Trstenský dodáva, že „inej viny títo umučení nemali okrem jedinej, že boli dobrí katolíci.“ A zakončuje: „Ťažko opísať, aké neludskosti a cynické i rafinované ukrutnosti sa páchali v mene novej republiky a v mene oslobodenia spod vlády Slovenského štátu.“ (Trstenský, 1990, s. 210 – 211) Doposiaľ málo známy je aj záver života rožňavského sídelného biskupa Msgr. Michala

Bubniča. Toho spolu s generálnym vikárom Róbertom Pobožným (neskorším biskupom) odvedli do pivnice, kde si dali nalievať vína a podgurážení nútili oboch kláknúť si a terorizovali ich zinscenovanými predpopravnými scénami. Pre sadistov zábava, pre úbohého biskupa strašlivá hra, ktorá zanechala psychické následky a zakrátko zomrel. (Trstenský, 1990)

Poznanie našich dejín v úplnosti, keď môžu vyjsť na svetlo Božie v celej svojej „nahote“, bez prikrášľovania či ideologického nanucovania jediného „správneho pohľadu“ nás môže uchrániť od „opakovaných chýb“ a poskytnúť nám presvedčivejšiu odpoveď na existenciálne otázky kým sme a kam chceme (ako spoločenstvo) smerovať. Veď tak by to ideálne malo byť – ako notoricky stojí na prvých stranách temer každej učebnice dejepisu výrok Herodota: „Dejiny sú učiteľkou života.“

PRAMENE

HUSÁK, G.: *Boli partizáni, ktorí na Nemcov nevystrelili ani raz, ale domáce obyvateľstvo terorizovali*. www.dennikstandard.sk, [cit. 12.05.2021]. Dostupné na internete: <https://dennikstandard.sk/56744/husak-boli-partizani-ktori-na-nemcov-nevystrelili-ani-raz-ale-domace-obyvateľstvo-terorizovali/>.

TRSTENSKÝ, V.: *Sila viery, sila pravdy*. Senefeld - R, 1990. 402 s. ISBN 80 - 85222 - 00 - 0.

VNUK, F.: *Neuveriteľné sprisahanie*. Trenčín: Vydavateľstvo Ivana Štelcera, 1993. 181 s. ISBN 80 - 900537 - 6 - 9.

Život v kňazskom seminári

Martin Lenhardt, 3. ročník

Kňazský seminár predstavuje Ježišovu školu pre mladých mužov, ktorí sa dokázali zriecť mnohého a odovzdali svoje srdce Pánu Ježišovi, aby boli s ním a pomáhali mu pri učení, posväcovaní a spravovaní Božieho ľudu.

Kňazský seminár, na ktorý mnohí z vás prispievajú, je veľmi dôležitou súčasťou života Cirkvi. Seminár je miesto, kde mladí muži rozlišujú svoje povolanie. V tom, aby ich rozlíšenie bolo naozaj správne a opravdivé, im pomáhajú predstavení, ktorých určuje otec biskup. Medzi predstavených patria rektor, vicerektor, prefekt a otcovia špirituáli. Rektor a vicerektor riadia chod celého seminárneho spoločenstva, prefekt je kňaz, ktorý dbá na výchovu bohoslovcov, aby z nich boli dobrí a svedomití kňazi, no a otcovia špirituáli sa starajú o to, aby bohoslovci necvičili len telo, ale aj ducha.

Počas bežného dňa formácia seminaristov začína skoro ráno, keďže prvá spoločná modlitba, ranné chvály, začína o šiestej. Nasleduje rozjímanie o Božom slove a svätá omša. Potom sú raňajky a odborné prednášky.

Za normálnych (nepandemických) podmienok sa po skončení prednášok stretáme pri spoločnom obede, ktorý začíname i končíme modlitbou. Po spoločnom obede nastáva pre seminaristov vychádzka, kedy môžu ísť do mesta, zašportovať si, porozprávať sa či poprechádzať sa po okolí...

Po vychádzke nasleduje samoštúdium. To začína skriptúrou – čítaním zo Svätého Písma – a trvá až do 18.00, kedy sa dobrovoľne modlí modlitba večerných chvál, po ktorej nás čaká chutná večera a osobné voľno.

Deň v seminári sa zvyčajne končí poslednou spoločnou modlitbou – kompletóriom o deviatej večer. Tá je spojená s „punktami“ – špirituáli seminaristom predstavujú krátku myšlienku, ktoré nám môžu pomôcť pri skorom rannom rozjímaní.

Aj takto sa pripravujú seminaristi na to, aby raz vám mohli zvestovať Kristovu blahozvesť a odovzdať sviatosť, ktoré prúdia cez ruky poslané samým naším Pánom.

Zahalené skvosty našich diecéz

Kaplnka svätej Gianny

Dominik Brodňan, 2. ročník

Vo Farskom kostole Božského Srdca Ježišovho v mestečku Rajecké Teplice sa nachádza kaplnka milujúcej matky sv. Gianny Beretta-Molla. Nad obetným stolom kostola sú umiestnené aj relikvie tejto svätice. Svätá Gianna je orodovníčkou pri ťažkostiach v tehotenstve, pri pôrode, v manželstve a v rodine. Tiež je patrónkou lekárov, keďže sama bola lekárka. Keďže slová hýbu, ale príklady priťahujú, dovoľte mi pár slov o jej živote.

Gianna so svojím manželom Pietrom žijú manželstvo plné lásky. Majú tri deti a s radosťou sa dozvedajú, že čakajú aj štvrté dieťa. V druhom mesiaci tehotenstva prichádzajú komplikácie. Lekári zisťujú, že na maternici matky sa nachádza nádor. Gianna ako lekárka si je vedomá, že ju čaká mimoriadne ťažký pôrod. Avšak od začiatku je pre ňu jasné, že musí zachrániť dieťa. Tesne pred pôrodom hovorí lekárom:

„Ja som pripravená na všetko, len nech dieťa žije.“ Na Veľký piatok 20. apríla 1962 zveruje svoj život a život dieťaťa do Božej prozreteľnosti a opakuje slová: „Splním Božiu vôľu, Pán Boh sa o moje deti postará.“ Na druhý deň na Bielu Sobotu sa po náročnom pôrode narodilo zdravé dievčatko, ktorej dali meno Gianna Emanuela. Matka po pôrode dostala veľké bolesti, avšak Kristov kríž jej dával silu a nádej v ich nesení. Do večného života odchádza 28. apríla v roku 1962.

Do kaplnky prichádzajú manželia prosiť o dar dieťaťa, ale aj rodiny s ťažkosťami s prosbou o orodovanie sv. Gianny u nášho nebeského Otca. Táto svetu známa svätá už vyprosila veľa milostí v náročných životných situáciách a stále pomáha tým, ktorí na jej príhovor prosia o pomoc.

Foto: Kaplnka svätej Gianny v Rajeckých Tepliciach. Autor: Ing. Slavka Jarinová

Symbolika v liturgii (2. časť)

ThLic. Štefan Fábry, Th.D.,
vyučujúci liturgie v Kňazskom seminári

Symbol je isté znamenie, pomocou ktorého človek dokáže poznávať alebo naznačovať určitú skutočnosť, ktorá tento znak presahuje. Symboly sú bežnou súčasťou nášho života, stretávame ich denne v rôznych podobách, od dopravných značiek po emotikony na displejoch. Sú pomocou v našej komunikácii, pretože ju uľahčujú a dopĺňajú, ako napríklad podanie ruky vyjadruje priateľstvo, objatie blízkosť. Symboly v liturgii vyjadrujú to, na čo slová nestačia, preto sa svieca stala symbolom Krista, ľalia symbolom Panny Márie, plameň symbolom Ducha Svätého.

Olej

Olej je starobyľným symbolom. Liturgia používa predovšetkým pomazanie olejom, čo naznačuje kráľovskú, prorockú a kňazskú službu. Olej je aj symbolom Božieho vyvolenia pre službu, ale aj posvätenia. Ako kresťania sme niekolkokrát pomazaní olejom: v súvisi s krstom dvakrát: olejom katechumenov pri prijatí medzi kandidátov krstu, vyvolených, a krizmou po krste. Ďalej pri birmovaní, kňazskej či biskupskej vysviacke a napokon pri prijímaní sviatosti pomazania chorých. Oleje, ktoré používame pri liturgii, sú tri: *olej na pomazanie chorých*, o ktorom svedčí už sv. Jakub; je znakom uzdravujúcej prítomnosti Krista pri chorom; *olej katechumenov*, ktorý sa používa pri krste dospelých pri ich prijatí do katechumenátu. Pri krste detí v úvode krstného obradu, symbolika je tá istá: pomazanie týmto olejom

završuje účinok exorcizmov, teda zrieknutia sa diabla pred prijatím krstu; tento olej sa používa aj pri obrade exorcizmu; a *krizma*, ktorá je nevyhnutná pri udeľovaní sviatosti birmovania a kňazstva (kňazi sú ňou pomazaní na rukách, biskup na hlave), používa sa ale aj pri obrade krstu a v iných obradoch pri posviacke oltára a kostola. Všetky tri oleje sú olivové, prípadne iné rastlinné, do krizmy sa pridávajú vonné látky a balzam (živicová substancia, ktorá sa získava z terebintových (terpentínových) stromov, ktoré rastú v Judei alebo Arábii, a z podobných substancií omnoho vyššej kvality, ktoré sa získavajú z rôznych rastlín v západnej Indii a v tropických krajinách.

Kadidlo

Kadidlo je vonná živica z kôry stromu *Boswellia sacra*, ktorý rastie v Arábii a Somálsku. U židov bolo

symbolom modlitby – v Chráme sa nachádzal kadidlový oltár. Od 5. storočia sa dostáva aj do kresťanskej liturgie, pričom vtedy sa sypalo na rozžeravené uhlie, ktoré bolo uložené na špeciálnej panvici. Pri pohreboch to malo aj akýsi hygienický dôvod. Použitie kadidla v liturgii bolo inšpirované cisárskym rituálom, kde spočiatku vyšší úradník, neskôr biskup, mal právo, aby sa pred ním nieslo svetlo a kadidlo. Dnes sa používa predovšetkým pri omši, adorácii, liturgii hodín a pri vysluhovaní sviatostí. Pri večerách sa ním počas chválospevu *Magnifikat* okiada oltár, ako dramatizácia žalmu 141: „*Moja modlitba nech sa vznáša k tebe ako kadidlo a pozdvihnutie mojich rúk ako večerná obeta.*“

Voda

Vodu prirodzene vnímame ako symbol čistoty a života. V liturgii je preto najčastejšie vnímaná ako symbol Ducha Svätého. Bez vody je na zemi len púšť, symbol smrti, tak, ako bez Ducha Svätého nie je možný život. Očistenie vodou je obrazom krstu, čo naznačuje odpustenie a zmytie hriechov. V liturgii nielen pri samotnom krste, ale aj pri každom prežehnaní sa požehnanou vodou, či pri obrade pokropenia v úvode liturgického slávenia.

Židia sa umývali vodou pred vstupom do chrámu a pred modlitbou. Aj my v átriu rímskych bazilík nachádzame fontány, ktoré mali nielen symbolický, ale aj praktický význam.

Obrad pokropenia v úvode Svätej omše

NOVOKŇAZI 2021

Žilinská diecéza

František Daško

Horné Kočkovce

Sebastián Kavecký

Kamenná Poruba

Miloš Kadaš

Radôstka

Andrej Krekáč

Považská Bystrica

Jakub Melo

Žilina-Hájik

Banskobystrická diecéza

Martin Mičko

Veľký Krtíš

Michal Sandánus

Bzovík

Pavol Škovránek

Senec

Nitrianska diecéza

Tomáš Barta

Sľažany

Lukáš Behan

Ilava

Martin Ligač

Čadca-Kýčerka

Tomáš Barta

Aké miesto má v tvojom živote a prežívaní viery Panna Mária?

Matka Božia je pre mňa Matkou pokory a láskavosti. Áno, keď sme pokorní, vtedy sa otvárame a počujeme. To je to, čo nás Matka Božia Mária učí. Ona zostáva v Duchu Svätom. Nezotráva na svojom uhle pohľadu alebo vo svojom spôsobe myslenia, ale otvára sa. Mária je školou života a modlitby. Ona hovorí, čo si myslí. Je veľmi dôležité hovoriť vlastný názor. Ale je tiež dôležité počúvať. Mária počúva. Hovorí anjelovi: „Neviem, ako sa to má stať, veď ja muža nepoznám.“

Ale ona prijíma to, čo jej anjel povedal, a odpovedá: „*Tu som!*“ To je pre našu komunikáciu, naše vzťahy veľmi dôležité. Ja a ty, obidve strany sú dôležité! Je tiež veľmi dôležité chcieť rozumieť tomu, ako vidí veci Boh. A to je cesta, ako spraviť múdre rozhodnutia. Náš názor je dôležitý, ale dôležité je aj to, ako vidia veci iní ľudia. Pri mojom prežívaní viery je Mária príkladom otvorenosti a modlitby, lebo počúva, čo jej Boh chce povedať. Boh hovorí: „*To je môj milovaný Syn, počúvajte ho!*“ Mária a Jozef sú dobré príklady. Majú vlastné sny a predstavy ako každý jeden z nás. Jozef chcel Máriu opustiť, ale rozhodol sa nezraníť ju. A potom, čo sa tak rozhodol, mohol počúvať Boha. Potom je aj svätý Jozef príkladom ochoty a otvorenosti pre Božiu vôľu, tak ako aj Panna Mária. Áno, táto otvorenosť je veľmi dôležitá: otvorenosť srdca. Čo chce Boh povedať, ako vidí veci! Chýba nám otvorenosť, lebo sa držíme len nášho videnia vecí. Mali by sme sa otvoriť pre Ježiša v modlitbe, mať sluch pripravený pre jeho hlas, byť pripravený na jeho myšlienky, jeho pohľad. Tak spoznáš, že sa v tebe deje nejaká zmena, premena na pokorných a láskavých.

Lukáš Behan

Čo je podľa teba najdôležitejšie v pastorácii mladej generácie?

Progresívne technológie výroby kvalitného vína sú charakteristické riadenou fermentáciou, čo je odborný, kvasný proces, aby sa z muštu dokázali uvoľniť tie najlepšie chuťové vlastnosti novovznikajúceho vína. Verím, že mladí ľudia sú ako mladé víno, so svojim temperamentom a iskrivosťou, a to aj napriek tomu, že sa dnes môžu niekomu javiť ako tí, ktorým chýba životná iskra radosti a nadšenia. Nepochybujem, že ide o nádoby plné veľkého potenciálu a vitality, ktoré sa však v čase zrenia cítia v starých mechoch

akosi priúzkou. Nie je to však problém ani obsahu, ani formy. Kvalita vína spočíva vo veľkej miere na vinárovi, ktorý v správny čas múdro rozhodne, kedy a ako s muštom naloží. Svätý otec Ján Pavol II. raz na adresu mladých ľudí povedal: „*Ste väčší než sa nazdávate, väčší než vám súčasný svet dovolí myslieť si.*“ Množstvo životných okolností a vplyvov skutočne paralyzuje potenciál mladého človeka a nedovolí mu duchovne vzlietnuť do výšok. Mladá generácia v mnohých smeroch uverila klamstvu o sebe, o svojom poslaní,... drží sa pri zemi a zabudla na svoje orlie krídla, ktoré jej umožňujú vyletieť do výšok. Neustále s trpezlivosťou vinohradníka poukazovať na veľkosť a nádherné poslanie mladých ľudí, sa mi vidí ako jeden z veľmi dôležitých krokov súčasnej pastorácie. Som presvedčený o tom, že keď človek zistí, aká je jeho hodnota a cena, začne uvažovať a pracovať inak. Nanovo pochopí krásu života a sám sa bude chcieť angažovať. Zistí, že je potrebný a milovaný. Spozná Božiu lásku a začne ju sprostredkovať iným. Mladí ľudia mnoho vecí chápu a nepožadujú veľa. Nepotrebnú špeciálne konferencie ani aktivity, ktoré ich nudia. Takmer určite pôjdu vlastnou cestou. Myslím, že to, na čom záleží, je, aby sme ich brali vážne. Aby sme ich slovo neprepočuli v hluku tých nesmierne dôležitých „*rokovaní*“ o ich budúcnosti, a aby sme boli pri nich. No ten, kto chce porozumieť mladej duši, musí byť v prvom rade sám svojím duchom mladý.

František Daško

Čomu by si sa chcel v pastorácii venovať najviac a na čo sa najviac tešíš?

V pastorácii ako kňaz chcem ľuďom venovať v prvom rade svoj čas, pretože si myslím, že ľudia skutočne potrebujú, aby im bol venovaný čas zo strany kňaza a zo strany Cirkvi.

Napriec všetkými generáciami by som chcel ľuďom pomôcť objaviť pravý zmysel života, pretože či je to mladý človek, človek v strednom veku alebo dôchodca, reálne chýba ľuďom vedomie toho, čo je naozaj dôležité v dnešnom svete. Pomôcť ľuďom, aby objavili,

že nie sú na tomto svete zbytočne a plnohodnotný život má zmysel, keď ho prežijeme s Bohom.

Po krátkej skúsenosti v škole si myslím, že je dôležité venovať čas mládeži a deťom. Pomôcť im nielen pochopiť pravý zmysel života, ale im aj pomôcť, aby mali zo života radosť a ukázať im aj prostriedky, ktoré vedú k šťastnému a spokojnému životu.

Ďalšou veľkou výzvou pre Cirkev a kňazov bude dokázať priniesť Evanjeliu do sveta po korone, ktorý, či chceme alebo nie, sa zmení a už sa mení.

Teším sa a zároveň mám aj obavy z činností, ktoré sú vyhradené kňazovi – predovšetkým slávenie Eucharistie, vysluhovanie sviatostí zmierenia a pomazania chorých. Byť sprostredkovateľom odpustenia pre ľudí považujem za veľmi dôležité, a aj keď nevyriešim ich problémy, ukázať ľuďom, že Cirkev stojí pri nich a sprevádza ich nielen na začiatku (krst) a konci (pohreb) života, ale aj počas ich života je pri nich.

V tomto vidím poslanie v pastorácii a aj to, na čo sa teším – robiť to, čo môžem robiť ako kňaz a iba ako kňaz – sprostredkovať sviatosťného Krista v Eucharistii a odpustení.

Miloš Kadaš

Za krátky čas budeš sláviť svoju prímichnú sv. omšu. Aký formulár sv. omše použiješ? Prečo?

Tešiteľ – Duch Svätý, ktorý vychádza od Otca a vydáva svedectvo o Synovi (Porov. Jn 15, 26) neustále pôsobí vo svojej Cirkvi. On je ten, ktorý ju naplňa, premieňa, očisťuje. On je ten, prostredníctvom koho je možné budovať Božie kráľovstvo už tu na zemi. Aj v mojom živote a povolání zohráva dôležitú úlohu. On je ten, vďaka ktorému som mal možnosť spoznať lásku Otca a Syna. Vďaka nemu sa aj ja učím milovať tou istou láskou. Duch

Svätý je ten, vďaka komu som spoznal Syna a skrze Syna i Otca. Preto som sa rozhodol, že formulár prímichnej svätej omše bude o Duchu Svätom. Aby už od začiatku môjho kňazského poslania som bol citlivý na Jeho hlas a konal Jeho vôľu. Aby sa môj život a moje kňazstvo stalo zviditeľnením Krista. Boh sa rozhodol na Zemi konať prostredníctvom človeka. Ježiš hovorí: Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili (Porov. Jn 20, 29). My sme Krista nevideli fyzicky, ale môžeme ho vidieť vďaka Duchu Svätému, ktorý o Ňom vydáva svedectvo. A práve jemu chcem aj prostredníctvom prímichnej svätej omše odovzdať svoje kňazstvo. Aby moje kňazstvo slúžilo na oslavu Boha, a nie mňa. Aby aj prostredníctvom mňa mohol vydávať svedectvo o Synovi.

Sebastián Kavecký

Aká je podľa teba najdôležitejšia ľudská vlastnosť, ktorou by mal kňaz oplývať?

Vlastnosť, ktorú osobne považujem za najdôležitejšiu, je ľudskosť. Ak človek prichádza za kňazom s nejakým problémom, potrebuje pochopenie a prijatie. Pre mnohých je to už posledná inštancia, osoba, o ktorej predpokladajú, že im poskytne pomoc. Tvrdosť slov alebo neľudský prístup dokáže v mnohých prípadoch odradiť človeka alebo spôsobiť jeho zatrpknutosť. Vnímam, že v poslednej dobe svet trpí absenciou ľudskosti a možno práve preto je kňaz ten, ktorý môže

osloviť prístupom, ktorý je iný, ako nachádzame vo svojom okolí.

Spomínam si na slová nášho generálneho vikára Mareka Hriadela, ktorý nám bohoslovcom pri jednom stretnutí povedal: „*To, čo ľudia vo farnosti potrebujú, je jednoducho jeden slušný, normálny kňaz.*“ Byť prístupným a milým človekom, usmiať sa alebo prejaviť porozumenie sú maličkosti, ktoré nás nič nestoja, a predsa dokážu zmeniť tak veľa. Napokon, nemá každý z nás oveľa lepší pocit, ak v kňazovi strene príjemného človeka? Aj toto ja osobne chápem ako spôsob „*vykročenia*“ smerom k ľuďom, nástroj konkrétneho uvedenia evanjelia do praxe. Odmietačným postojom ešte nikto nikoho nezískal. Dúfam, že dokážem byť vždy „*ľudským*“ kňazom, tým, u ktorého môže nájsť človek v spovednici alebo aj v kancelárii prijatie a pochopenie.

Andrej Krekáč

Ktorá činnosť v kňazskom živote je pre teba najväčšou výzvou?

Život kňaza prináša každý deň mnoho výziev. Veriaci majú od svojich pastierov oprávnené veľké očakávania: chcú si vypočuť dobre pripravenú kázeň, túžia po povzbudení vo sviatosti zmierenia, ale neraz musí kňaz riešiť aj celkom praktické veci, ktoré prináša každodennosť života na fare: starostlivosť o farské budovy, kostol, prípravu katechéz, prácu v škole a podobne. Pastoriácia a život sám nesú so sebou dennodenne viac či menej očakávané výzvy.

Dobre si však uvedomujem, že život kňaza je najmä svedectvom živého vzťahu s Kristom. Pravidelné stretávanie sa s Pánom vo sviatostiach, rozjímaní Písma či v osobnej modlitbe by malo byť mojou každodennou rutinou, ba čo viac, mal by som sa tešiť na každé takéto stretnutie s Ježišom, nechať ho preniknúť svojou prítomnosťou celý môj život. Byť kňazom, stať sa vysväteným služobníkom všemohúceho Boha, je výzvou samo osebe. Neustále si túžim uvedomovať svoju malosť pred Bohom a zodpovednosť povolania, ktorého sa mi v týchto dňoch dostáva. A to je možné, verím, iba vtedy, ak môj zrak ostane upriamený na Krista.

Najväčšou výzvou pre mňa teda zostáva vytrvať s Pánom, stále sa učiť vstupovať do jeho prítomnosti a zotrvať v nej. Duchovná blízkosť a posila, ktorú mi Ježiš ponúka, je podľa mňa pre každého kňaza nevyhnutnou súčasťou jeho života. Nedokážem si predstaviť, že by som mal ohlasovať lásku niekoho, koho nepoznám, nemám s ním patričný vzťah, či sám po ňom netúžim.

Mám nádej, že ak sa mi podarí v tejto výzve vytrvať a budem kráčať ruka v ruke s Dobrým pastierom, sám budem vo svojej pastierskej službe verným služobníkom, pripraveným správať zverený Boží ľud až k nebeským pastvinám. Vyprosujem to sebe, aj všetkým mojim spolužiakom, ktorí v tomto roku prijmu kňazské svätenie.

Jakub Melo

Ako by si chcel šíriť evanjelium ako kňaz?

Evanjelium by som chcel šíriť slobodne (nenásilne), radostne a zrozumiteľne.

Niekedy vidíme ľudí, ktorí sa snažia šíriť vieru preto, aby sa v nej sami cítili istejšie, pretože nevieria druhých pre nich predstavuje akúsi hrozbu. Vo svojom presvedčení sa necítia bezpečne ani slobodne a slobodu nenechávajú ani ľuďom, ktorých sa snažia osloviť. Pre mňa je ideálom viera, ktorá dokáže slobodne povedať so svätým Pavlom: „Viem, komu som uveril,“ a to

aj zoči-voči neprijatiu alebo výsmechu. Chcem byť vždy slobodný voči tomu, či ma ľudia prijmú alebo nie. Ani Ježiš neoslovil všetkých. Hlásanie viery má byť slobodná ponuka niečoho krásneho, čo prežívame. Dnes sú ľudia veľmi (azda až príliš) citliví na napomínanie alebo dokonca moralizovanie a v takejto forme neprijímajú nič. Ale môže ich osloviť slobodná ponuka.

S tým súvisí ďalší bod: ohlasovať evanjelium radostne. Samotné slovo evanjelium znamená radostnú zvesť, dobrú správu. Pri pohľade na zachmúrených či nervózných kresťanov si môžu ľudia ľahko povedať: „Ak je toto dobrá správa, tak potom by som nechcel počuť tú zlu.“ Nemalo by to tak byť. Snívam o tom, že kresťania budú žiť tak, že sa ich budú ľudia naokolo pýtať: „Ty stále žiariš radostou. Kde sa v tebe berie?“

Napokon mám túžbu hovoriť o našej viere zrozumiteľne. V náboženských kruhoch sa bežne používa istý náboženský žargón, súčasťou ktorého sú slová ako hriech, vykúpenie, spása, milosť, vzťah s Kristom, otvoriť srdce Duchu Svätému... Pre ľudí zvonku je však väčšina týchto slov len nič nehovoriacou frázou. Preto by som chcel evanjelium „prekladať“ do zrozumiteľnej reči, samozrejme, pri zachovaní nezmenenej podstaty.

Martin Mičko

Čo by si rád ľuďom ponúkol ako kňaz?

Ponúknuť môžem len to, čo mám ja sám. Preto by som rád ponúkol ľuďom kňaza v prvom rade ako normálneho človeka. Človeka, ktorý má chyby, ktorý sa vie zasmiať, zažartovať. Nie je to ten, ktorý je podľa mienky mnohých bližšie k Bohu, alebo je niečo viac ako ostatní ľudia. Kňazstvo prijíma človek a zostáva človekom. Presne takým ako ten, kto nie je kňazom.

V druhom rade by som chcel ľuďom ponúknuť človeka, ktorý chce počúvať iných, snaží sa ich pochopiť, spoznať,

prípadne im aj poradiť. Myslím si, že v kňazskej službe je dôležité počúvať. Vďaka tomu pastier pozná svoje ovce a aj to, ako pristupujú k sebe. To je dosť podstatné pri kňazskej službe – poznať toho, koho mi zverili.

V tom treťom rade by som chcel ponúknuť jednoduchosť a konkrétnosť Božieho slova. Keď kážem, snažím sa kázať stručne, jednoducho a prakticky. Teda niečo, čo si z Božieho slova môžu ľudia odniesť do svojho praktického života. Konkrétnymi príkladmi zo života sa snažím priblížiť evanjelium ľuďom. Hlavne jednoducho a prakticky.

V poslednom rade by som im ponúkol seba samého so všetkým, čo viem, aj s tým, čo neviem (spev). To, že človek niečo nevie, ešte neznamená, že to nemá robiť. Naučil som sa, že keď človek pred ľuďmi zaspieva niečo zle, skôr si to zapamätajú, ako keď je niečo dokonalé, v tomto prípade perfektne bez chyby zaspievané.

Michal Sandánus

Ako kňaz budeš môcť každý deň prinášať živého Boha na oltár. Ako vnímaš toto poslanie kňaza v dnešnom svete?

Ak začnem s uvažovaním nad touto otázkou trochu rafinovane, môžem židovsky odpovedať niekoľkými protiotázkami: Čo je vlastne tým oltárom? Je to len oltárna menza, teda miesto, kde sa slávi najdôležitejšia časť svätej omše? Alebo je tým oltárom celé ľudstvo, ktoré je, niekedy si aj neuvedomujúc, hladné po Kristovi? A je Boh skutočne živým Bohom? Niekedy sa za zdanlivo jednoduchou otázkou môže

skrývať oveľa viac, a aj z tohto dôvodu na ňu zrejme neexistuje úplne jednoduchá odpoveď.

Svätý Otec Benedikt XVI. v posolstve ku 44. svetovému dňu spoločenských komunikačných prostriedkov 16. mája 2010 poznamenal, že prvoradou úlohou kňaza je ohlasovať Krista, Božie Slovo, ktoré sa stalo telom, a rozmanitým spôsobom cez sviatosti sprostredkovať Božiu spásanosnú milosť. V súčasnej dobe, ktorá je charakteristická nezáujmom, odporom, odsúvaním náboženského prejavu do súkromnej sféry je poslanie kňazov o to náročnejšie. Z tohto dôvodu sa častokrát stáva, že kňazstvo ako také je nepochopené. Ohlasovaním Božieho Slova – slovom, životom a slávením sviatostí – vylievaním Božej milosti, kňaz pripravuje ľud na to, aby sa on stal živou obetou Bohu. Cirkev nemôže byť vo svojom vnútri pasívnou, kde kňazi len slávia sviatosti, ľud ich prijíma a tam to končí. Potrebujeme byť aktívni, uvedomujúc si, že všetko začína a končí v Bohu, že od neho sme prišli a k nemu smerujeme.

Môcť prinášať Krista na oltár ako súčasť kňazskej služby je obrovský, ničím nezaslúžený dar v akejkoľvek dobe. Veľmi sa na túto službu, toto poslanie teším. Prosím, modlite sa za nové povolania, aby bol vždy dostatok dobrých pastierov na Pánovej žatve, lebo je veľká, ale robotníkov stále málo.

Pavol Škovránek

Ktorá situácia alebo udalosť ťa najviac utvrdila na ceste ku kňazstvu?

Najsilnejšou a kontroverznou udalosťou, keď som povedal „chcem“, bol duchovný spor medzi mnou a Bohom, kedy som vyniesol rozsudok o zapretí Boha. Bola to pýcha? Slabosť? Existenčná kríza? Bojsvlastným megom? Nevieť. Ale čo viem je, že všetko vyplynulo zo skúsenosti choroby. Odmalička ma fascinovala služba chorým a trpiacim, veď napokon som aj pracoval v nemocnici. Nikdy som presne nevedel, kto je trpiaci Kristus v druhom človekovi, pokiaľ som si to nevyskúšal na vlastnej koži.

Ako druhák – seminarista som ochorel a dostal sa do nemocnice. Prišiel som o veľkú časť zraku, mal som silné bolesti hlavy, závraty a výraznú slabosť tela. Po niekoľkých vyšetreniach mi diagnostikovali zápal mozgu i nejaký „ten“ nádor v hlave. Keď mi po mnohých diagnostikách oznámili, že nevedia, čo so mnou bude, a že mi dávajú asi pár týždňov života, tak som sa obrátil na druhý bok vlastnej existencie. O 180 stupňov sa mi prevrátili predstavy o Bohu, mne, druhých, povolaní, ... Pociťoval som samotu a nevedel som, čo mám robiť. Bohu som povedal, že „ak existuješ a vybral si si ma na svoju cestu, tak mi pomôž“. Lenže dlhšie bolo ticho a ja som sa len od neho vzdľavoval. Každý deň som prijímal Eucharistiu, návštevy, modlitby, povzbudenia. Na Sviatok Obrátenia apoštola Pavla som prijal sviatosť pomazania chorých s niekoľkými rozlúčkami do večnosti. Nechcel som pripustiť, že mám zomrieť. Ani sa tak nestalo. Po mojich zúfalstvách a beznádeji zo strany lekárov sa stalo to, čo je doteraz. Žijem, vidím, nepochybujem a viem, kto je trpiaci Kristus. Petrove zapretie či obrátenie Šavla sú v šuplíku môjho srdca. Ale pečaťou je Boží sľub, že Boh je so mnou (a nielen so mnou) vo všetkom. A čo na záver? „Križ prináša pokoj do našich srdc. Všetka naša bieda je však v tom, že ho nemáme radi.“ (sv. Ján Maria Vianney)

Na slovíčko so sestrou Lamiyou

Antonio Rádi, 4. ročník

Tiktokerka, instagramerka či youtuberka, okrem toho je to predovšetkým rehoľná sestra saleziánka, ktorú pozná už niekoľko tisíc ľudí. Pochádza z ďalekého Azerbajdžanu a je to sestra Lamiya. Tejto neobvyčajnej sestry saleziánky sme sa pýtali viacero zaujímavých otázok, ktoré vám ponúkame v nasledujúcom rozhovore.

Kedže si z ďalekého sveta: kedy prišlo tvoje rozhodnutie vstúpiť do rehole, tak ďaleko od svojej domoviny?

Je to ťažká otázka, ale bola to dlhá cesta. Pri prvom pomyslení na to, že by som bola rehoľníčkou, som si to nevedela predstaviť a túto myšlienku som odohnala preč. Povedala som si nie, nie, nie, toto nie... Bolo ťažké rozhodnúť sa, najmä kvôli rodine, lebo som jedináčik. To bol aj dôvod, prečo nie. Ale cítila som, že je to moja cesta, a keď človek ide za svojím snom, všetky prekážky idú bokom – zdajú sa mu maličké. Túžila som žiť svoj vzťah s Bohom naplno, a zázrak sa stal. Dnes som rehoľná sestra so závojom na hlave. Bolo to ťažké vysvetliť najmä doma, keďže s týmto mojím rozhodnutím stať sa rehoľnou sestrou nesúhlasili, a ani

teraz nesúhlasia. Domov však stále chodievam a mám rada svoju rodinu, veď som s nimi jeden týždeň v roku. (smiech)

Je niečo, čo ti v kláštore robí problém, s čím zápasíš?

Čo mi vadí doteraz, je ranné vstávanie. Asi ste nečakali, že to poviem... Je to hrozné (smiech...), ale dá sa to zvládnuť. Keby som však mala povedať niečo vážnejšie, tak ani nie. Všetko je prispôbené tak, aby mal človek normálny život v šťastí, ale keby sa posunulo to vstávanie, potešilo by ma to... V kláštore máme ranné modlitby o 6.00 h, a keďže sa prebúdzam dosť dlho, vstávam o hodinu skôr, už o 5.00 h.

Ako reagujú na teba ľudia, na tvoje šaty, keďže habit je tvoje každodenné oblečenie?

Zo začiatku som si všimla všetky pohľady a kládla som si otázku: „Prečo na mňa kukajú...?“ „Robím niečo zlé?“ Najmä keď som išla do nejakej kaviarne či reštaurácie... Ale dnes som si už na to zvykla. Ale aj tak, keď idem s kamarátkou niekam na nákupy, tak mi povie: „Všetci na nás kukajú, pozri sa...“ Ale ideme ďalej.

Prostredníctvom rôznych internetových sietí vovádzaš ľudí do vnútra kláštora či fungovania vašej komunity, čakala si, že tvoje videá budú mať niekoľkotisícovú sledovanosť?

Keď som začala robiť videá, vôbec som nečakala, že bude o to taký veľký záujem. Skôr som to robila preto, lebo

ma bavilo natáčať videá. Avšak prišla myšlienka, že keď vystúpim niekde so závojom a budem niečo komunikovať ľuďom, môžem im ukázať iný, možno nový pohľad na rehoľu či na život v kláštore.

Ako na teba reagujú ľudia ako na rehoľnú sestru vloggerku na sociálnych sieťach?

Povedzme, že zo začiatku to bolo všelijaké. Boli určite aj mnohé kritiky, ale na druhej strane sa to mnohým aj páčilo. Postupne začali prichádzať rôzne otázky, na ktoré som chcela reagovať tým, že natočím videjka. Tieto komentáre ľudí a ich otázky ma motivovali pokračovať v natáčaní videí ďalej. Myslím, že ľudia si postupne zvykli na to, že vidia sestru so závojom, ktorá natáča videá.

Aké ovocie by malo priniesť natáčanie videí na sociálnych platformách?

Niektoré ovocie už vidím, najmä v pozitívnych správach či komentároch, ktoré oslovujú aj neveriacich, či od sestier rehoľníčok, alebo od ľudí, ktorí sa rozhodujú pre povolanie.

Čo sa ľudia najčastejšie pýtajú?

Ľudia sa pýtajú všeličo. Najmä to, čo je pre mňa a našu komunitu bežné, ale ľudia o tom nemajú vedomosť. Pýtajú sa aj mnohé duchovné otázky. Vďaka takýmto otázkam aj ja duchovne rastiem, lebo mnohé veci si musím aj

naštudovať, aby som im mohla odpovedať. Modlím sa za týchto ľudí a snažím sa im ponúknuť to, čo viem a môžem im dať.

Čo by si odporučila tým, ktorí uvažujú nad duchovným povolaním – stať sa rehoľníčkou či kňazom?

Dôležitá je odvaha! Nemusíte sa báť, nebojte sa začať!

Ďakujeme za rozhovor. Nech ťa Pán sprevádza a požehnáva v tvojom rehoľnom živote.

Podďte s nami...

Matúš Michalík, 1. ročník

Zem Filištíncov, Babylonská či Rímska ríša, anglická kolónia, Palestína, okupované územie Izraelom, Svätá zem. Mnoho mien pre kúsok zeme, kde sa toho udialo tak veľa. Poďme sa spolu pozrieť na miesta, kde Boh prichádzal k prorokom, kde Ježiš stretáva odstrčených, či miesto, kde zaplakal nad stratou priateľa. Poďme na miesta, na ktorých sa odohrávali dejiny našej spásy.

Hora Karmel

Sme spolu v meste Haifa, ktoré sa nachádza pár desiatok kilometrov severne od administratívneho hlavného mesta Izraela – Tel-Avivu. Pozornosť určite zaujme zelený pás svahu uprostred pahorku husto zastavaného budovami. Pri lepšom pohľade spozorujeme, že ide o precízne geometricky usporiadanú pestrofarebnú záhradu obrovských rozmerov. Cez túto krásnu záhradu vystúpime na vrch Karmel, kde po krátkom blúdení prejdeme okolo vysokých budov Haifskej univerzity, a následne prídeme k chrámu, kde sa nachádza Eliášova jaskyňa – miesto, kde istý čas žil prorok Eliáš a kde k nemu prišiel Pán, nie v ohni ani vo víchrici či zemetrasení, ale v jemnom vánku. Kúsok od chrámu je vyhlídka, odkiaľ pri dobrom počasí možno vidieť až do Libanonu. More hučí, slnko svieti a my si s pohľadom do diaľky užívame príjemný vánok, v ktorom k nám možno prichádza Duch Svätý so svojím požehnaním, podobne ako k Eliášovi.

Jakubova studňa

Ideme ďalej a prichádzame do mesta Nabulus. Všadeprítomné trúbenie a chaos nám napovedajú, že sme prešli z Izraelského územia do Palestíny. Všimli sme si veľké informačné tabule pred vstupom do mesta, ktoré informujú Izraelčanov, že na tomto území nie sú vítaní (pod hrozbou zatknutia alebo zastrelenia). Na toto miesto sme prišli, aby sme navštívili chrám s Jakubovou studňou – miesto, kde si Ježiš v horúčave poľudňajšieho slnka pýta vodu od Samaritánky a zároveň jej ponúka Živú vodu, po ktorej už nikdy nebude smädna. Na Izrael tu vládne nevidaný pokoj. Žiadne autobusy s turistami či otravní šmelinári. V chráme sme len my a správca, ktorý nám ho otvára, a následne nás vedie k studni. Tá sa

nachádza pod oltárom a v porovnaní s tými slovenskými je asi trikrát hlbšia (správca na ukážku vylieva pohár vody do studne a tá zažblnkoce až po niekoľkých sekundách). Nabrali sme si do kýblika vody a osviežili sa.

Stretnutie so Samaritánmi

Na odporúčanie pána správcu sa vydávame na vrch Gerazim (Sichem) nachádzajúci sa nad mestom. Po ceste nahor prechádzame oplotenou dedinkou s vojenskou strážou. Nevenujeme tomu pozornosť, ide o jednu z mnohých Izraelských usadlostí na území Palestíny. Dostávame sa na vrch s krásnym výhľadom a nachádzame zrúcaniny chrámu. Po prečítaní informačných tabúľ zisťujeme, že sme na posvätnom vrchu Sichem. Toto miesto uctievali Samaritáni (odnož židovského náboženstva) ako miesto,

kde Abrahám obetoval Izáka (Ortodoxní židia veria, že to bolo na Sione v Jeruzaleme, a aj preto sa navzájom so Samaritánmi neznášajú.). Užívame si výhľad na rozľahlé mesto Nabulus (historicky hl. mesto Severného kráľovstva). Pri návrate dolu stretávame v oplotenej dedinke mužov oblečených do dlhých plášťov s valcovitými čiapočkami na hlave a zisťujeme, že ide o poslednú samaritánsku komunitu na svete. Hanblivá Samaritánka pri studni či milosrdný Samaritán z podobností nám ukazujú, že nie je dôležitá náboženská forma, ale postoj srdca.

U Lazára

Prešli sme cez celé územie Západného brehu Jordánu a prichádzame do východného Jeruzalema, na miesto, kde Ježiš veľmi rád chodil. Dnes je tu chrám, ale prv tu stával dom, kde

bývali Ježišovi priatelia Lazar a jeho sestry Mária a Marta. Úzkym schodiskom schádzame do nízkeho hrobu, v ktorom Lazar ležal, ale nezdržal sa dlho. Ján v evanjeliu píše, že Betánia (dnes už súčasť mesta Jeruzalem), v ktorej sa nachádzame, bola vzdialená od Jeruzalema približne 3 km. To nie je veľa, a tak pôjdeme pešo ako Ježiš. Časy sa ale menia a po pár minútach chôdze prichádzame k monumentálnemu múru, ktorý oddeľuje Palestínu od Izraela. Našli sme najbližší prechod a po dvoch hodinách a siedmich kilometroch v nohách prichádzame na Olivovú horu, popijame čaj a užívame si západ slnka nad Jeruzalemom.

Mladý mladým

Niekedy musia pomáhať lekári na pohotovosti

miništrant Viliam

Volám sa Viliam, mám 15 rokov a patríam do farnosti Žitavany. Chodím do prvej triedy Gymnázia Janka Kráľa v Zlatých Moravciach.

Odmalička som skúšal rôzne športy, avšak posledné tri roky sa amatérsky venujem zjazdu na bicykli v náročnom teréne, ako je napríklad les. S kamarátmi sme skvelá partia. Pri stretnutiach zažijeme veľa srandy a zážitkov. Stavíme si nové trate, navzájom si radíme v technike jazdy a tešíme sa, keď sa trať podarí zdoŕať bez úrazu. Nie vždy sa to podarí. Keď nepomôže prilba, korytnačka (chránič chrbta) a chrániče na kolená, tak pomôžu dobrí lekári na pohotovosti. Inokedy zas treba dávať „do poriadku“ bicykle, ktoré dostanú zabráť.

Pri zjazde ma láka rýchlosť, odklopené zákruty, ale hlavne klopenky (klopené zákruty), skoky, ťažký terén a prekonávanie prekážok. Jazdiť sa dá aj keď prší a je blato, ale samozrejme pomalšie. Bonusom tohto športu je pobyt v prírode.

Nie všetci kamaráti chodia

do kostola, ale rešpektujú ma. Som rád, že ich mám, lebo majú veľa dobrých vlastností. Možno niektorý z nich nájde svoju cestu k Bohu vďaka nášmu priateľstvu...

Leto je pre mňa často náročné. Ak je pekné počasie a dlho svieti slnko na oblohe, vtedy je ťažké zanechať bicykel a ísť miništrovať. Je to aj o prekonávaní samého seba. Stáva sa, že niekedy „zvíťazí“ láska k bicyklu.

Miništrovanie beriem ako službu. Začal som po prvom svätom prijímaní a miništrujem dodnes. Cez leto chodím s pánom farárom na miništrantské tábory, kde je super... Tiež sa vždy teším, keď príde domov náš bohoslovec. Hneď je v sakristii o čosi veselšie. Pre mňa sú zaujímavé rozhovory s ním po ceste domov z kostola, keďže ideme spolu jedným smerom. Dokážu mi objasniť veci, o ktorých som nevedel, alebo som im nerozumel.

Dúfam, že bicyklovanie a miništrovanie ma budú ešte dlho baviť.

Foto: Viliam počas jazdy na bicykli. Autor: Filip Sabo.

Drahí čitatelia,

v letnom čísle sme si pre vás pripravili súťaž, v ktorej hlavnou výhrou bude obed v Kňazskom seminári spojený s prehliadkou seminára, Nitrianskeho hradu a múzea.

Vašou úlohou je zostaviť a zaslať nám vlastnú **modlitbu za nové duchovné povolania**. Následne členovia redakčnej rady vyžrebujú víťazov.

Modlitby nám môžete posilať na našu adresu do **4. 8. 2021**. Správna odpoveď súťaže z minulého čísla je *Pascha*. Vyžrebovali sme týchto riešiteľov: **Mária K.** z **Bánoviec nad Bebravou**, **Ján M.** zo **Žiliny** a **Peter M.** z **Poviny**. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame ceny!

Objednávka

Príspevok za tri čísla (Vianoce '21, Veľká noc '22, Leto '22) s poštovným je 3 €. S prvou zásielkou Vám pošleme aj poštovú poukážku na úhradu objednaných čísel. Pri objednávke väčšieho počtu kusov treba počítať s vyšším poštovným.

Prosím, posielajte mi z každého čísla po ks.
Časopis zasielajte na adresu:
Meno a priezvisko:
Ulica: Obec:
PSČ: Podpis:
Objednávky posielajte poštou na adresu:

Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra / gorazd@ksnr.sk

Neberme sa príliš vážne

redakcia

Idú tri korytnačky po púšti mesiac, dva, tri a narazia na plastový pohár.

„Zoberme ho so sebou, zide sa nám,“ prvá navrhuje.

„Načo nám bude?! Kašlime naň!“, odpovedá druhá.

Idú po púšti mesiac, dva, tri a narazia na studňu.

„Vidíte, teraz by sa nám zišiel ten pohár,“ vyčíta prvá korytnačka.

„Ja poň zájdem,“ navrhuje tretia korytnačka, „ak mi slúbite, že sa nenapijete prv ako prídem“.

Korytnačky čakajú mesiac, dva, tri a tretej korytnačky nikde.

„Kašlime na ňu, napime sa!“

Vtom vyskočí tretia korytnačka spoza kríka: „Dievčatá, pokiaľ tu nebude dôvera, ja nikam nejdem!“

Policajt zastaví ženu:

„Pani, prekročili ste päťdesiatku.“

„A vy ako čo, vy si myslíte, že budete večne mladý?“

Učiteľka v škole vyvolá Janka:

„Janko, a teraz mi vymenuj živočíchov, ktorí žijú v mori.“

„Delfín!“

„Nóó a ďalej...“

„Ahh, delfínova mama, delfínov otec, delfínová sesternica...“

Angličan, Nemec a Slovák sa rozhodnú dať svojim polovičkám k narodeninám zlaté lyžičky. Angličan dá na lyžičku vyryť nápis: „I love you!“, Nemec dá lyžičku s nápisom: „Ich liebe dich!“, Slovák daruje zlatú lyžičku s nápisom: „Hotel Dukla.“

DOBRA NÁLADA NEVYRIEŠI
VŠETKY VAŠE PROBLÉMY,
ALE NAŠTVE TOČKO ĽUDÍ
ŽE STOJÍ ZA TO SI JU
UDRŽAŤ...

S radosťou v srdci Vám oznamujeme,
že chceme prijať diakonské svätenie.

Nitrianska diecéza

11. júna 2021 o 10.00 hod. v Kostole svätého Gorazda
v Nitre na Klokočine

Radoslav Lenčes
Močenok

Jozef Kopáč
Oščadnica

Mikuláš Šurín
Sereď

Žilinská diecéza

12. júna 2021 o 10.00 hod.
v Kostole Sedembolestnej Panny
Márie v Žiline na Vlčincoch

Štefan Lašo
Žilina-Solinky

Banskobystrická diecéza

12. júna 2021 o 10.00 hod.
v Katedrále sv. Františka
Xaverského v Banskej Bystrici

Jozef Mikuláš
Pukanec